

[Ministeren for europæiske markedsanliggender.]
 på den markedspolitiske deling af Europa, som politisk og økonomisk er en meningsløshed.

Lad mig til slut gøre en bemærkning om tanken om associering i stedet for medlemskab i Fællesskabet. Der har været mange spekulationer over, hvad man fra fransk side lægger i begrebet associering, når det drejer sig om Storbritannien og de andre lande, der har søgt optagelse i fællesmarkedet. Jeg tror, at tvivlen må være borttaget nu. Fra fransk side forestiller man sig — for at bruge general de Gaulles egne ord — et eller andet arrangement, som under navnet associering eller et andet navn ville begunstige handelen mellem de kontinentale lande på den ene side og englænderne, skandinaverne og irlanderne på den anden. Der er med andre ord ikke tale om den form for associering, som i sine praktiske konsekvenser ligger meget nær op ad medlemskab. Det er på forhånd klart, at ingen arrangementer af den art, den franske præsident tilsyneladende har i tankerne, vil kunne udgøre nogen acceptabel erstatning for fuldt medlemskab af fællesmarkedet, det være sig for Storbritannien eller for Danmark.

Jeg skal om et lille øjeblik til Paris til forhandlinger med den franske finansminister og med statssekretæren i udenrigsministeriet og håber dér at få oplysninger om baggrunden for de Gaulles udtalelser. Der er afsat tid til drøftelser om Frankrigs holdning til Fællesskabet, og jeg håber, at finansminister Debré på tomandshånd vil orientere mig om det, der efter hans opfattelse ligger bag de Gaulles udtalelser, og hvordan vi skal fortolke det. Vi har naturligvis løbende forbindelse med regeringerne i de andre nordiske lande, og i de næstfølgende dage vil alle de økonomiske ministre fra OECD-landene være samlet i Paris, og jeg har derfor også mulighed for på tomandshånd at høre disse ministres vurderinger af de Gaulles udtalelser i går. Jeg håber at få lejlighed til — måske først i markedsudvalget — at redegøre for de indtryk, jeg får, når jeg kommer hjem i begyndelsen af næste uge.

Erik Kragh: Når jeg har bedt om at få ordet, er det, fordi jeg gerne ville knytte

nogle bemærkninger dels til Vietnamproblemet, dels til Atlantpagtproblemet.

Når jeg vil knytte nogle bemærkninger til Vietnamproblemet, er det i og for sig ikke, fordi der er principielle forskelle på regeringens og min opfattelse af Vietnamkrigen. Der kan være nuancer, men jeg forstår på udenrigsministerens redegørelse, at man har opfordret såvel USA til at stoppe bombningerne som den anden part til at reagere positivt heroverfor. Der findes imidlertid her i landet kredse, betydelige kredse, som støtter og er enige i USAs politik i Sydøstasien. Det er kredse, som ikke skriver læserbreve i bladene og ikke deltager i demonstrationer og benytter lejligheden til at sparke politiet i hovedet og al den slags ting. Det er kort sagt meget mere stiltfærdige mennesker, som har vanskeligt ved at blive hørt, og det er bl. a. på grund af dem, jeg gerne vil sige nogle ord om Vietnamspørgsmålet.

Man må nok sige, at den propaganda — for det har man lov at kalde det — der er blevet ført i Vesteuropa og også til dels i USA imod den amerikanske Sydøstasienpolitik, har været ført med en enestående dygtighed. Det er faktisk lykkedes at påvirke mange mennesker ved at appellere til folks naturlige afsky for krig, altså ved at appellere til følelserne, og man har haft evnen til selv at se bort fra kendsgerningerne og få folk til at se bort fra kendsgerningerne. Man har indtrykket af, at jo længere folk kommer væk fra begivenhederne, des bedre ved de, hvorledes problemerne skal løses, medens staterne i Asien, fra Japan til Malaya, samt Australien og New Zealand, der er direkte berørt, jo stort set støtter den amerikanske politik i Sydøstasien. De forstår, at det ikke blot drejer sig om Vietnam, men om det meget større spørgsmål, om hele Sydøstasien skal blive kommunistisk behersket med alle de heraf følgende konsekvenser for Australien, New Zealand, Burma og Indien.

Må jeg belyse opfattelsen hos disse ledende statsmænd i Asien blot med et citat af premierministeren i Singapore; han er ikke konservativ, han er det, vi herhjemme ville kalde venstresocialist. Hans navn er vanskeligt at udtale, men det er også ligegyldigt, hvad han hedder. Han udtalte for nylig: